

“Fia med knuff” ©Johanna Schartau

berättarbehov

Johanna Schartau valde konsten för att kommunicera med andra människor. På Studio 44 kan man se hennes bildsvit ”Spöken”.

STÄNDIGT SAMMA FRÅGA: Varför konstnär?

Johanna Schartau tittar på espressokokaren som inte vill bli tillräckligt het och försöker svara.

– Det var en svår fråga.

Det är sensommar utanför, ljumma vindar och varm sol. Bakissöndag. Barn tjoar på lekplatsen som ligger alldeles bakom ateljéhuset i Hökarängen.

– Det var antingen teater eller konst. Jag gick direkt från gymnasiet till en förberedande konstutbildning...

Och sen rullade det på med Konstfack och Mejan och ett gäng utställningar och så sitter man plötsligt med en anständig cv och verk på flera institutioner och museer.

Men.

– Det är svårt att vara konstnär. Att överleva. Nu har jag sålt lite grejer. Men om en månad vet jag inte vad jag ska leva på.

Men så kommer det ett litet stipendium och så jobbar man extra som lärare på Kulturama. Det är tufft men det löser sig.

Men.

– Det är roligt att vara konstnär. Det är mitt sätt att kommunicera med andra människor. Jag vill nå dem. Det är fantastiskt att realisera sina idéer. Jag har ett berättarbehov.

Okej.

– Ska jag säga något mer? Det var det enda som var möjligt, folk brukar säga till mig att det är modigt att vara konstnär, jag tycker inte det. Det handlar om att fylla ett hål.

Sitt.

Kaffet är äntligen färdigt och vi går in i själva ateljén. Johanna visar några bilder ur sviten ”Spöken” som hon ska visa på det konstnärsdrivna galleriet Studio

44. Bilderna består av gamla barndomsfotografier som projicerats mot en vägg och sedan fotograferats om; Johanna liksom står framför väggen och tittar in i sitt gamla barndomshem, en funkisvilla i Bromma. I konstverket är hon både en deltagare och åskådare. Bilden är två ögonblick i ett. En maximering av bildens möjlighet. Flera av personerna på bilderna är nu döda. Johannas tvillingbror. Styvfarmor. Grundbilderna är från början Johannas pappas. Han ville bli fotograf och tog tiotusentals bilder, men han fick inte för sin far, Johannas pappa skulle bli advokat, som sin far.

– Pappa ville inte att jag skulle bli konstnär heller, han trodde aldrig att jag skulle komma in på någon utbildning. Om jag gjorde det var det ett under.

I en av bilderna är barnen på fotografiet utklädda till spöken, i dag är fler av dem ”riktiga” spöken. Precis som i Araya Rasdjarmrearnsooks utställning på Tensta konsthall så möts de levande och de döda i konstverket. Och precis som i Marianne Lindberg de Geers utställning på Andréhn Schiptjenko så försöker konstnären titta in i det förgångna för att hitta nycklar till det som sedan har hänt.

Den mest berömda Schartau hette Henric. Han levde vid 1800-talets början och var en mycket viktig predikant i Bohuslän. Han var sträng och hård men förde ut Jesu budskap på ett sätt som ingen annan gjorde då. Johanna har gjort en tv-film om sin anfader. Den fick bra kritik och blev mycket bra.

Kommer det någon ny film?

– Jag håller på och skriver på olika förslag, vi får se.

VIGGO CAVLING viggo.cavling@dn.se

Johanna Schartau har vernissage på Studio 44 i morgon lördag kl 13–18. I utställningen deltar också Heléne Hortlund, Måns Müllner och Peter Zacsco.